

Beszélgetés Kész Zsanett-tel, a Sapientia – EMTE Kommunikáció és PR szakos hallgatójával

A vidékfejlesztés lehetőségei Uzon példáján

A faluközösségekben élők gyakran nincsenek tudatában annak, hogy mire is lenne valóban szükségük, amíg azokra nem irányul tudatos figyelem vagy kérdésfelvetés. A jelenségről Kész Zsanett-tel, a Sapientia – EMTE Kommunikáció és PR szakos hallgatójával beszélgettünk, aki szülőfalujában, Uzonban végzett kutatást a vidékfejlesztés lehetőségeiről. Dolgozatát a XXII. TDK keretében mutatta be, ahol III. helyezést ért el.

Demény Barbara

– *Mi a dolgozatod témája? Miért azt választottad?*

– A dolgozatom témája *Videkfejlesztés Uzon példáján – egy vonzóbb és élhetőbb közösségért*. Azért választottam ezt a témát, mert Uzonban nőttem fel, és a jövőmet is ott képzelem el. Fontosnak tartottam megvizsgálni, milyen kilátások vannak a településen, mennyire élhető jelenleg, és milyen fejlesztési lehetőségek állnak rendelkezésre.

– *Miről szól a kutatásod, és milyen módszereket alkalmaztál?*

– A kutatásban Uzon jelenlegi helyzetét térképeztem fel, különös tekintettel az infrastrukturális, szabadidős, munka- és kulturális lehetőségekre. Két módszert alkalmaztam: interjúkat készítettem különböző helyi szereplőkkel – a polgármesterrel, egy tanítónővel, a református lelképásztorral, egy külföldről hazatért lakossal, valamint az If-

jak Mozgalma Uzon Községéért (IMUK) elnökével –, hogy többféle nézőpontot is megismerjek. Emellett kérdőíves felmérést is végeztem, hogy szélesebb lakossági véleményeket is be tudjak gyűjteni arról, mivel elégedettek a helyiek, és mit szeretnének fejleszteni a településen.

– *Melyek a legfontosabb eredmények?*

– A kérdőívekből jól kirajzolódott, hogy a lakók összességében elégedettek az infrastruktúrával és a környezeti adottságokkal. Uzon természeti környezete, például a tavak, holtágak, mezők és termőföldek, mind pozitív megítélés alá estek. Kiemelték a természetközelséget és a városok közelségét is. Ugyanakkor az is kiderült, hogy hiányoznak a munkahelyek és a közösségi programok, amelyek erősíthetnék az összetartozást. Többen úgy érezték, hogy a falu közössége széthúzó, és szükség lenne olyan kezdeményezésekre, amelyek összehozzák az embereket.

– *Szerinted hogyan járulhatnak hozzá az ilyen kutatások a települések fejlesztéséhez?*

– Úgy vélem, hogy a településvezetők sem mindig látják tisztán, mire lenne valóban szüksége a lakosságnak. A helyiek sem feltétlenül gondolkodnak ezeken a kérdéseken, amíg konkrétan nem találkoznak velük. Ha a kutatás rávilágít ezekre az igényekre, és ezek alapján fejlesztéseket indítanak el – akár közösségépítő programokat, akár olyan infrastrukturális beruházásokat, amelyek a vállalkozók számára is vonzóvá teszik a települést –, akkor ez valódi előrelépést jelenthet. Ezért úgy gondolom, hogy az ilyen típusú kutatásoknak nagyon is van gyakorlati haszna.

– *Mi jelentette számodra a legnagyobb kihívást a kutatás során?*

– Elsősorban az interjúk megszervezése. Nem volt könnyű időpontot egyeztetni az alanyokkal, és mivel én is időhöz voltam kötve, nyomást jelentett, hogy minden időben elkészüljön. A kérdőívezés során is akadtak nehézségek. Szerettem volna, ha a lakosok online töltik ki, de 60–70 válasz után megtorpant az érdeklődés. Ezután döntöttem úgy, hogy személyesen keresek fel bizonyos csoportokat – például a nyugdíjasklubot vagy az Ifjak Keresztény Egyesületének tagjait –, hogy ösztönözzem a kérdőív kitöltésében. Továbbá kihívás volt számomra az objektivitás megőrzése, hiszen én is helyi lakos vagyok, sok mindent látok és tapasztalok, de igyekeztem a kutatás során nem belevinni a személyes nézőpontjaimat.

– *Mit tanácsolnál azoknak a diákoknak, akik TDK-zni szeretnének?*

– Merjenek lépni, kreatívnak lenni. Én is sokáig féltem, hogyan fogok nekikezdeni egy ilyen terjedelmű és mélységű munkának. De rájöttem, hogy mindig van kihez fordulni, és rengeteg segítséget lehet kapni az oktatóktól, ha kérünk. Nagyon fontos a jó időgazdálkodás is. Számomra az idő nagy kihívást jelentett – féltem, hogy nem végzek időben a dolgozattal, majd a prezentációval is. Ezért azt tanácsolom, hogy már a kezdetektől jól osszák be az idejüket, így nem lesz az idő ellensége, hanem a siker egyik kulcsa.

– *Merjenek lépni, kreatívnak lenni. Én is sokáig féltem, hogyan fogok nekikezdeni egy ilyen terjedelmű és mélységű munkának. De rájöttem, hogy mindig van kihez fordulni, és rengeteg segítséget lehet kapni az oktatóktól, ha kérünk. Nagyon fontos a jó időgazdálkodás is. Számomra az idő nagy kihívást jelentett – féltem, hogy nem végzek időben a dolgozattal, majd a prezentációval is. Ezért azt tanácsolom, hogy már a kezdetektől jól osszák be az idejüket, így nem lesz az idő ellensége, hanem a siker egyik kulcsa.*

Filmes projekt a Sapientián

Zöld gondolatok a nyeregben

Tankó Erika

Egy újabb egyetemközi együttműködés keretében a Sapientia – EMTE Kommunikáció szakos hallgatói és a magyarországi Pannon Egyetem diákjai közösen forgattak rövidfilmet a környezet-tudatosság jegyében.

A projekt ötletgazdái, Elekes Gergő filmrendező és Csrepka

Máté oktató, hét hallgató kíséretében érkeztek a Pannon Egyetemről a Sapientia Csíkszeredai Karára. A közös munkába kilenc helyi hallgató is bekapcsolódott, akik számára különösen izgalmas volt betekintést nyerni a filmkészítés világába, és kipróbálni magukat a kamerák előtt és mögött is.

A filmes hét során nem csupán forgatókönyv szüle-

tett, hanem új ismeretségek és barátságok is. Hétfő este ismerkedéssel indult a program, majd kedden Elekes Gergő *Anyá és Apa* című filmjének közös megtekintése után sor került a forgatókönyv átdolgozására és a szereposztásra. A rövidfilm témája a környezetvédelem, azon belül is a szemetelés jelensége és az azt kísérő gondolkodásmód,

amelyet humorral és némi borzongással fűszereztek meg a készítők. „Hogyha már valakit arra tudunk készíteni, hogy egy gondolat is átfusson az agyán, ennek a filmnek köszönhetően, már megérte” – fogalmazott a rendező biztatóként a hallgatói stábnak.

Szerdán a csíksomlyói nyereg adott otthont a forgatásnak. Az esős, hűvös időjárás sem szegte kedvét a fiatal alkotóknak, akik lelkesedéssel és kíváncsisággal vetették bele magukat a munkába. A projekt zárónapján, csütör-

tőken az egyetem stúdiójában rövid podcastek készültek, amelyekben egy-egy sapientias és pannonos diák beszélgetett a közösen eltöltött hét élményeiről – immár teljesen önállóan, oktatói iránymutatás nélkül.

A szervezők és résztvevők egyaránt bíznak benne, hogy a közös munka nem ér itt véget: az őszi félév során a Sapientia hallgatói viszonzhatják a látogatást, és a Balaton régióban folytathatják a közös filmes kalandokat – akár egy újabb rövidfilm formájában.